

Un
teatru
studentesc –
școală
a vieții
și meseriei
de actor

Nu mă leagă nimic sau aproape nimic de spațiul dreptunghiular, cu podea lucioasă și tavan jos, în care lîmîneața se repetă, se citește texte, se fac vocalize pe cont propriu și se discută cu ardoare. Nici scaunele pe trei înălțimi, legate în pînză de sac, nici cămărușa de unde se dirijează luminile și muzica spectacolelor nu mi-au fost vreodată prea familiare. Mi-e greu să decid în ce fel și cînd anume devine aici teatrul o școală a vieții și a meseriei de actor. Dar intuiesc fără zăbavă „dramaticitatea” locului cu pricina.

Sus, în podul-pod al Casei de Cultură „Grigore Preoteasa”, după ce urci paliere peste paliere și străbați labirintice coridoare, intri într-un POD despre care unii-alții vorbesc și povestesc și uneori au atîtea de spus, încît pur și simplu tac. Adevărată legendă. Tineri care se lasă cuprinși de mirajul luminilor dirijate de regizorul Naum din cămărușa-cutiușă... Și ce-i trebuie mai mult teatrului decît o cutiușă cu lumină, de-a lungul și de-a latul căreia să-și dezlănțuie emoția, arderea, preaplinul lacrimilor și preaplinul risului? Asta, ca să-i treacă omului uritul și să pătrundă de mic taina din ce în ce mai rară și mai ascunsă a stării de grație.

Iar dacă tu, biet, singur spectator, pricepi cum stau lucrurile, poți să te consideri, cu timidă îndrăzneală, la fel de „podar”.

■ CĂTĂLIN NAUM

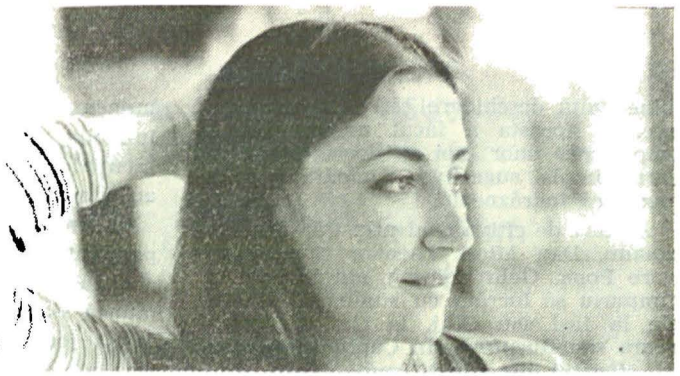
Un loc în care
actorii s-au educat
pe ei înșiși

Teatrul studentesc este o formă a teatrului de amatori realizată de studenți și adresată studenților. Plecînd de la orice fel de text, românesc sau universal, din dramaturgie sau literatură, se dă naștere unui spectacol care exprimă un crez politic, social și artistic. Teatrul studentesc desființează barierele dintre amatori și profesioniști. Întotdeauna s-au apropiat de fenomen oameni de vocație, cu o solidă concepție despre arta teatrală și cu o

1

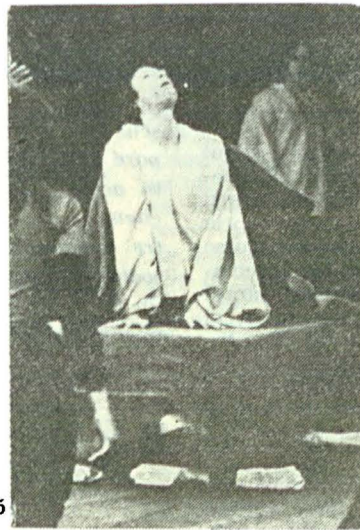
2

4

3

5

1. Mihai Grăia Sandu
2. Simona Măicănescu
3. Stelian Nistor
4. Ovidiu Bose Paștina
5. Gheorghe Visu
(în Ștefan Vodă)
6. Claudiu Bleonț
7. Adrian Titieni

6

7

binevoită deschidere către experimentul scenic. Aceasta a făcut uneori posibilă impunerea unor noi mijloace spectaculare, simple, sugestive, primenite prin tinerească îndrăzneală.

Alături de câțiva confrăți: Cătălina Buzoianu, Dan Micu, Theodor Șugar, Grigore Popa, Gelu Colceag, am început de timpuriu să lucrăm cu studenții amatori, fie la Iași sau Cluj, la Craiova, Timișoara sau București. În Capitală a apărut la sfârșitul deceniului șapte, după Congresul al IX-lea al P.C.R., Teatrul PODUL.

Viața artistică a acestui teatru și-a stabilit, de-a lungul celor douăzeci de ani de existență, un cod, o disciplină anume. Astfel, selecția (trierea virtualelor talente) se realizează în timp, în urma procesului muncii teatrale și acumulării unei minime experiențe. Nu toți cei care vin la POD rămân la fel de entuziaști pe drumul anevoios al ABC-ului meseriei de actor. Repertoriul este variat, am avut spectacole cu Hamlet, cu Egmont, dar și de teatru Kabuki. Un asemenea repertoriu pretinde multă seriozitate, multă muncă. Componenta trupei a fost și este complexă. În marea lor majoritate, studenții sau tinerii care au venit la POD s-au molipsit pentru totdeauna de dragostea pentru teatru. Unii au devenit actori. Alții — și acesta este în fond scopul principal pe care l-am urmărit în decursul anilor — au ajuns să facă teatru în alte orașe ale țării, realizând propria lor trupă de amatori sau încorporându-se pur și simplu acelei „pături” de spectatori care, cu credință și pasiune, rămân pentru toată viața nu doar receptori, ci adevărați cunoscători ai artei spectacolului și ai fenomenului teatral din interior, prin propria lor experiență.

De multe ori, la intervale, spectacolele PODULUI au fost reluate în noi distribuții, pe măsură ce trupa se înnoia cu o altă generație. Consider aceste reluări importante pentru înțelegerea unui anume mod de lucru. Ele, spectacolele, devin astfel embleme ale unei stagiuni perpetue, în care generațiile schimbă ștafeta, înmprospătând suflul reprezentației, nelăsând-o să moară, cum se întâmplă pe scena profesionistă.

Se știe că teatrul este în genere un minunat mijloc de educație. Teatrul PODUL a dat procesului educațional o trăsătură specifică, prin aceea că a aplicat procesul educațional în primul rând celor care participă direct la realizarea actului scenic. Contactul cu texte de valoare, descoperirea, înțelegerea și însușirea conceptului de coeziune în cadrul trupei și mai ales conștientizarea faptului că

munca ta se face dezinteresat, pentru a înnobila suflete — iată câteva lucruri esențiale pe care membrii trupei PODUL au timpul și ocazia să le pătrundă.

În final se poate spune că, după ce ai petrecut în POD cei patru sau cinci ani ai studenției, ajuns la locul tău de muncă s-ar putea să dorești să te întorci ca să joci acolo unde ai mai jucat. Și asta nu ocazional, pentru a te destinde, ci pentru a-ți reaminti cele învățate. Înseamnă că TEATRUL STUDENȚESC a învins încă o dată, cu fiecare dintre cei ce l-au creat, iubit și slujit.

■ SIMONA MĂICĂNESCU :

La început a fost „Podul“

Inceputurile nu se uită. Pentru mine, inceputul se află în acest POD — și sensul ambiguu al cuvântului nu mi se pare întâmplător. Fiindcă PODUL a fost în același timp o punte, o trecere de la chemarea confuză pe care o simțeam către teatru, la înțelegerea acestei arte în toată frumusețea și omenescul ei, dar și un loc în care am poposit ca să descopăr adevăruri vechi.

■ CLAUDIU BLEONȚ :

Un univers

Teatrul PODUL — un Univers, un câmp de forțe umane întreținut și călăuzit de un om — regizorul Cătălin Naum... spațiul spiritual în care, eliberat de chingile cotidianului, poți să faci saltul în necunoscut, în căutarea a ceva. Ce ?

Răspunsul a fost și va fi întotdeauna pe măsura întrebării celor ce au trecut și vor trece prin POD.

Pentru mine PODUL este mai mult decât aș putea spune prin cuvinte.

O ușă deschisă către cunoașterea de sine

Mă gândesc uneori la vremea cind jucam la **Podul** ca la „paradisul pierdut“, și nu cred că mă înșel prea mult.

A trecut de atunci aproape un deceniu și distanța în timp a făcut ca experiența trăită acolo să fie filtrată de o mai adincă înțelegere, să capete valori și sensuri care atunci, prins cum eram în vârtejul trăirii, îmi apăreau destul de confuze.

În cadrul **Podului** se petrecea un miracol neîntâlnit (cel puțin de mine) în altă parte. Se concretiza un ideal de teatru despre care citisem doar, teatrul de trupă, de echipă. Totul aici purta marca seriozității desăvârșite, a întrajutorării reciproce, a efortului colectiv în vederea aceluiași scop. De la munca în comun pentru amenajarea sau curățirea sălii (aspect doar aparent minor), la antrenamentele dificile — corporale și vocale, exercițiile de relaxare și improvizație desfășurate sub deviza : „E necesar să crezi în ceva, în cineva“, pînă la spectacolele despre care ar fi mai bine spus că se oficiau, nu se jucau. Excursiile, turneele, cantonamentele de dinaintea premierelor, discuțiile prelungite și mai ales efortul pentru reușita spectacolului, toate erau ale trupei, totul era împreună. Acest fel de a exista forma caractere, cizela talente, naștea prietenii pe viață, dar mai ales, sudind trupa, făcea ca miracolul miracolelor — spectacolul — să se nască parcă de la sine.

Fermecător de modest, uimitor de abil și de plin de har, sub o aparență derutantă, în spatele tuturor acestor lucruri și în miezul lor se află Cătălin Naum : mai mult decît un șef de trupă, un subtil cunoscător al naturii umane, un bun pedagog și modelator de talente. Școala lui este o școală discretă, în care se pot învăța lucruri mari și simple, e o școală pe care fiecare o urmează pînă unde poate și acumulează exact atîta bogăție și bucurie, a spiritului cîtă poate duce.

Podul devine astfel o ușă deschisă către cunoașterea de sine.

Un loc unde nu m-am simțit actor

PODUL a fost prima mea școală de teatru, cu toate că terminasem Institutul cind am devenit „podar“ ultimul meu an de Institut a fost primul an la **Pod**.

De fapt, n-a fost doar o școală de teatru. A fost și o școală a vieții. A fost un templu în care am simțit arta spectacolului în majoritatea manifestărilor ei. Acolo am făcut muzică, dar am zugrăvit și pereți — înții cu bidineaua, apoi cu pensula, i-am pictat. A fost un loc unde nu m-am simțit actor. Și de cîte ori am mai lucrat și m-am întors în **Pod** l-am simțit ca pe un cordon ombilical încă netăiat.

Îmi amintesc, de pildă, foarte bine despre un turneu. Cel mai lung turneu pe care l-am făcut cu un teatru în viața mea. Eram deja actor profesionist și cu toate astea am avut același regim cu restul trupei — regim de cantonament. Eram ca niște sportivi. Doar că disciplina se impunea de la sine. Ne supuneam fără să avem impresia că ne supunem. Făceam așa, fiindcă nu puteam face altfel. Aș putea să mai vorbesc și despre afișele pe care începeam să le gândim înainte să punem spectacolul. Citeam o piesă și îi și desenam afișul. Sau despre nopțile tirzii în care discutam despre teatru, în care citeam texte... despre toate faptele mici și mari prin care învățăm ce este arta teatrului și ce este spiritul de echipă.

PODUL este un loc unde am trăit. Este locul unde am avut bucuria să fiu primul, fiindcă acest Teatru te primește sau nu. Au existat, de exemplu, cițiva ce-au trecut pe acolo întimplător. O lună, două, trei, poate chiar și un an. Există însă și alții, care au devenit actori. Iar eu, chiar dacă nu sînt **primul actor** ieșit din **POD**, pot spune că sînt unul dintre primii și mă simt mindru de cîte ori aflu că în urma mea și alți tineri au devenit actori trecînd prin școala **PODULUI**.

Am lucrat și am să mai lucrez în **POD**.

**Grupaj realizat de
Corina ȘUTEU**